

ganste anden Maade, klarere og bedre oplyst for Thinget til Bedømmelse. Jeg kunde saameget mindre gaa ind paa dette Forslag, som det var mig bekendt fra, hvad der er meddelt i Finantsudvalget og af dette meddelt til Thinget, at de Aktstykker, som væsentlig ere nødvendige til Sagens Belysning, ikke godt i nærværende Dieblit kunne stilles til det paagjældende Udvalgs Raadighed. Dette har den vedkommende ærede Minister svaret Finantsudvalget; da det ønskede disse Aktstykker meddelte, svarede han, at han ikke saae sig istand dertil i Dieblittet. Derfor deltog jeg i at foreslaa Sagen henvist til Statsrevisionen, og jeg maa endnu, uagtet den Udtalelse, der er kommen fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, fastholde min Formening om det Rigtige heri. Jeg tror, at alle Parter ere bedst tjente med, at Sagen ikke i dette Dieblit, hvor den efter min Formening ikke kan ligge fuldt oplyst for, kommer til en Afgjørelse.

Bojsen: Det synes, som om vi nu skulde kunne nærme os til en Forstaaelse, ialtsald af, hvad Meningen er af, hvad der tales om, og det glæder mig forsaavidt at det ærede Medlem fra Frederiksberg (Hall) dog nu indrømmede, at en Overtredelse er tilstede. Jeg antager, at vi saa ogsaa kunne komme videre til den rette Opfattelse af Spørgsmaalet om Forskjellen mellem Theatrets Bygning og dets Udstyr. Hvis jeg nu forstod det ærede Medlem ret, var det hans Mening, at Finantsudvalget i sin Tid skulde have kunnet udtale sig bestemt om de Gjenstande, til hvilke Udgifterne nu vise sig at være afholdte af Reserverfonden, og have sagt: Disse og disse Punkter høre med til den egentlige Bygning, og de burde derfor optages i Kontrakten. Jeg tror, at jeg saaledes har forstaaet det ærede Medlem rigtig. Jeg vil derfor gjøre opmærksom paa, at de Poster, som han omhandler, ere saadanne Ting som Indretningen af forskellige Lokaler, Portnerbolig, Billetkontorer, Barneovne, Registreurkontor osv. osv. Jeg spørger da, om Nogen kunde vente, at Udvalget paa Forhaand skulde kunne sige: Disse og disse Ting ere nødvendige til et Theater, derfor maa de optages paa Overtslaget og paa den Kontrakt, som skal afsluttes. Forøvrigt maa jeg sige, at med Hensyn til det egentlige Inventarium til det nye Theater har det overfor Rigsdagen aldrig været antydet, at der skulde udfordres væsentlig nye Anstæffelser. Der har kun været Tale om Overtflytning fra det gamle Theater til det nye, og med Hensyn til dette Inventarieudstyr have vi kun at henholde os til det ene Udtryk i Theaterloven, at der skal „i Overtslagssummen skal være optaget, hvad det koster at overtlytte Materiale fra det gamle Theater til det nye“. Det er det eneste Punkt, som omhandler dette, og derpaa maa vi støtte os, naar vi overhovedet mene, at

de Udgifter, som ogsaa i denne Retning ere komne frem i saa stort Maal, staa i den nøieste Forbindelse med Overtredelsen ved det nye Theaters Opførelse.

Hall: Det kunde selvfølgelig aldrig være min Mening at ville paabyrde Finantsudvalget at skulle tage Beslutning eller give Udtalelser om de enkelte Gjenstande, som nu ere komne frem ved Theatrets endelige Afslutning. Dette er slet ikke min Mening; men derimod har min Mening været den, at, forsaavidt man virkelig forstod det saaledes, at Loven foruden selve Bygningen tillige skulde omfatte Udstyret i den Forstand, som nu fra flere Sider udtales, saa havde der været al mulig Opfordring til, naar man saae Summen optagen, uden at Noget som helst var anslaaet til disse Ting, da at gjøre opmærksom paa, at dette var en Misforstaaelse af Loven. Det vilde under alle Omstændigheder, foruden at det vilde være et Vidnesbyrd om Finantsudvalgets særdeles gjennemtrængende Kjendskab til de Forhold, hvormed det har at gjøre, et Kjendskab, som det saa ofte viser ved Leiligheder, hvor Opfordringer ikke synes at være større end nu til at flasse Klarhed, have været af overordentlig stor Betydning for den paagjældende Minister. Det er aldeles vist, at, naar den paagjældende Minister havde opfattet Loven og ladet den gjennemføre saaledes, først i et Program til Indbydelse til den, der overhovedet skulde have med Sagen at gjøre, og strax havde ladet dette Program trykke og omdele ogsaa i Rigsdagen, og naar der dernæst var kommet saadanne Oplysninger, som der er kommet baade i 1871—72 og 1872—73 til Folkethinget og Finantsudvalget, saa kan det ikke negtes, at det synes at have været et overordenlig billigt og rimeligt Forlangende fra Ministerens Side, dersom man var uenig med ham i et grundvæsentlig Punkt, at man da var kommen frem med det. Jeg fastholder selvfølgelig ikke, at man skulde have dømt om de enkelte Anvendelser, men Spørgsmaalet om, hvad man skulde føre ind under selve Overtslaget eller Entreprisen, burde Udvalget have været paa det Klare med. Saameget gaar jeg ud fra, at Udvalget kjenner til Theatrets Behov, at det veed, at man ikke kan lave et nyt Theater ved at flytte over fra det gamle. Dette troede jeg Udvalget kjennte for godt, og at det vidste, at det var uundgaaeligt, at store Udgifter maatte komme frem med Hensyn til Inventariet og ligeledes med Hensyn til Stableringen af en saa stor og udstrakt Bygning. Jeg paastaar altsaa, at man i de første to, tre Aar, da Opfordringen dertil havde været, har ladet enhver Leilighed gaa forbi til at fremhæve eller hævde, — om man vil — at det ikke var nok at saae Bygningen, men at man ogsaa vilde have Udstyret for disse Penges.